២ពង្សាវតារក្សត្រ២:២៣-៤:៤៣

ពេលនេះ ហោរាអេលីសេធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅកាន់ភូមិបេត-អែលហើយ។

> **លោកក៏ចេញពីទីនោះឡើងទៅឯក្រុងបេត-អែល កាលលោកកំពុងតែឡើងតាមផ្លូវទៅ នោះមានពួកក្មេងជំទង់ប្រុសៗ ចេញពីទីក្រុងមក ពោលមើលងាយ ដល់លោកថា អាទំពែកអើយ ចូរឡើងទៅចុះ អាទំពែកអើយ ចូរឡើងទៅចុះ (២ពង្សាវតារក្សត្រ ២:២៣)។**

នៅក្នុងអត្ថបទនេះ យើងឃើញមានពួកក្មេងៗជំទង់ប្រុសៗ នាំគ្នាមើលងាយដល់ហោរាអេលីសេ។ ក្មេងទាំងនេះ មិនមែនជាពួកកូនក្មេងដែលមិនទាន់ដឹងក្តីទេ។ បើហោរាអេលីសេដាក់បណ្តាសាដល់ក្មេងដែលមិនទាន់ដឹងក្តី លោកពិតជាធ្វើទាស់ទទឹងជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ស្តីអំពីកូនក្មេងហើយ។ ក្នុងគម្ពីរម៉ាថាយ១៩:១៤ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានបន្ទូលថា "...ទុកឱ្យកូនក្មេងមកឯខ្ញុំចុះ កុំឃាត់វាឡើយ ដ្បិតនគរស្ថានសួគ៌មានសុទ្ធតែមនុស្សដូចវារាល់គ្នា"។ ព្រះជាម្ចាស់យកព្រះទ័យទុកដាក់ដល់កូនក្មេង ដែលមិនទាន់ដឹងក្តីខ្លាំងណាស់។

នៅម៉្តុំស្រុកកាដេស-បារនា សាសន៍អ៊ីស្រាអែលបដិសេធមិនព្រមចូលទៅក្នុងទឹកដីសន្យាទេ ដោយយកលេះថា "តើហេតុអ្វីបានជាព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នាំយើងមកក្នុងកន្លែងនេះ ឱ្យត្រូវស្លាប់ដោយដាវដូច្នេះ ហើយឱ្យប្រពន្ធកូនយើងទៅជារំពាគេផង ចុះបើយើងវិលត្រឡប់ទៅឯស្រុកអេស៊ីព្ទវិញ នោះតើមិនមានប្រយោជន៍ជាជាងទេឬអី" (ជនគណនា១៤:៣)។ ពួកសាសន៍អ៊ីស្រាអែលមិនហ៊ានអោយកូនទៅរស់នៅក្នុងទឹកដីសន្យាទេ ខ្លាចក្រែងកូនប្រពន្ធរបស់គេមានគ្រោះថ្នាក់។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់យកព្រះទ័យទុកដាក់ជាមួយនឹងកូនក្មេងរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលជាងឪពុកម្តាយគេទៅទៀត។

ពាក្យក្មេងនៅក្នុងអត្ថបទដែលយើងកំពុងសិក្សានេះ ក្នុងភាសាហេព្រើរហៅថា "ណះអា ឬណះហា"។ ពាក្យនេះប្រើបរិយាយពីលោកអ៊ីសាកកាលមានអាយុម្ភៃប្រាំបីឆ្នាំ ប្រើសម្រាប់លោកយ៉ូសែប ពេលលោកមានអាយុសាមសិបប្រាំបួនឆ្នាំ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ពាក្យនេះប្រើសម្រាប់ពួកក្មេងៗ នៅទីក្រុងសូដុំម ដែលមកធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដល់គេហដ្ឋានរបស់លោកឡុត។ ចំណែកនៅក្នុងគម្ពីរ១ពង្សាវតារក្សត្រ១២:៨ ស្តេចរេហូបោមស្តាប់ដំបូន្មានរបស់ពួកក្មេងៗស្រករទ្រង់។ ក្មេងៗទាំងនោះជាភាសាហេព្រើរក៏ហៅថា "ណះអា ឬ ណះហា"ដែរ។ ពាក្យនេះ ក៏ប្រើនៅក្នុងគម្ពីរ២ពង្សាវតារក្សត្រ ២:២៣ ពេលដែលហោរាសាំយូអែលហៅកូនប្រុសលោកអ៊ីសាយទាំងអស់មក ដើម្បីជ្រើសរើសម្នាក់អោយឡើងធ្វើជាស្តេច។ ដូច្នេះ ពាក្យក្មេងនៅក្នុងអត្ថបទខាងលើ មិនមែនជាក្មេងដែលមិនទាន់ដឹងក្តីទេ ពោលគឺជាក្មេងដែលពេញវ័យចេះដឹងខុស ដឹងត្រូវ ដឹងល្អ ដឹងអាក្រក់ហើយ។ ក្មេងទាំងនោះនាំគ្នាមើលងាយដល់ហោរាអេលីសេ។ គេជា

សិស្សសាលា ដែលរៀននៅមហាវិទ្យាល័យរបស់ពួកហោរាក្មេងក្លាយ។ ម្យ៉ាងទៀត គេជាជនពាល ដែលនាំគ្នាមើលងាយដល់ហោរាអេលីសេ។ គេនាំគ្នាស្រែកចំអកអោយហោរាអេលីសេថា "អាទំពែកអើយ ចូរឡើងទៅចុះ! អាទំពែកអើយ ចូរឡើងទៅចុះ!" ក្មេងទាំងនោះដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់បានលើកហោរាអេលីយ៉ាទាំងរស់ទៅនៅជាមួយនឹងព្រះអង្គ។ គេចំអកអោយហោរាអេលីសេថា "បើអាទំពែកឯងគ្រាន់បើណាស់ ម្ដេចក៏មិនហោះឡើងដូចហោរាអេលីយ៉ាដែរទៅ!" អ្នកមិនជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ តែងតែមើលងាយដល់អ្នកជឿព្រះយេស៊ូវថា "បើឯងជឿព្រះយេស៊ូវ ហេតុអ្វីក៏ឯងមិនទៅនៅភូមិយេស៊ូវទៅ!" សម័យដើមក៏មានគេមើលងាយអ្នកជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ សម័យឥឡូវនេះ ក៏មានគេមើលងាយដែរ។

សាវ័កពេត្រុសបញ្ជាក់ថា នៅគ្រាចុងក្រោយបង្អស់ ក្មេងៗមានចិត្តពាលខ្លាំងណាស់។ នៅក្នុងគម្ពីរ២ពេត្រុស៣:៣-៤ លោកបញ្ជាក់ថា "...នៅជាន់ក្រោយនឹងមានមនុស្សចំអកមក ដែលគេដើរតាមសេចក្ដីប៉ងប្រាថ្នារបស់គេ ទាំងចំអកឡកឡឺយថា តើសេចក្ដីសន្យាពីព្រះអង្គយាងមកនៅឯណា ដ្បិតតាំងពីពួកឰយុកោដេកលក់ទៅ នោះគ្រប់ទាំងអស់នៅតែដដែល ដូចជាពីកំណើតលោកីយរៀងមកដែរ"។ នៅគ្រាចុងក្រោយ អ្នកមិនស្គាល់ព្រះ ចំអកឡកឡឺយអោយពួកអ្នកជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ស្ដីអំពីដំណើរដែលទ្រង់យាងត្រឡប់មកផែនដីវិញ។ គេឡកថា "បើព្រះឯងយាងត្រឡប់មកវិញមែន ហេតុដូចម្ដេចបានជានៅអែរអង្គធ្វើអ្វី ចូរចេញពីភូមិ ពីស្រុកយើងទៅនៅជាមួយនឹងព្រះរបស់ឯងទៅ!" ពួកមនុស្សជំនាន់ដើមក៏មើលងាយដល់ពួកអ្នកជឿដល់ព្រះអម្ចាស់

យេស៊ូវ ពួកសម័យនេះ ក៏មើលងាយដល់អ្នកជឿព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ស្តីអំពីដំណើរដែលទ្រង់យាងត្រឡប់មកផែនដីជាលើកទីពីរ។ ខ្ញុំសូមរំឭកគ្រូបង្រៀនព្រះបន្ទូលគ្រប់គ្នាអោយប្រយ័ត្ន ក្នុងការបង្ហាត់បង្រៀនគោលទ្ធិស្តីពីដំណើរដែលព្រះអម្ចាស់យាងត្រឡប់មកវិញ។ យើងមិនត្រូវប៉ាន់ស្មានថា ថ្ងៃនេះឬថ្ងៃនោះ ព្រះអង្គយាងមក ឬប្រកាន់ថាមានសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់យាងមកវិញ ដោយពិតប្រាកដខ្លាំងពេកនោះឡើយ។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវពិតជាយាងត្រឡប់មកវិញមែន។ ព្រះអង្គយាងមកតាមពេលវេលាដែលទ្រង់មានបន្ទូលបញ្ជាក់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ យើងត្រូវបង្ហាត់បង្រៀនគោលទ្ធិនេះ អោយត្រូវជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីកុំអោយគេយកឱកាសមើលងាយដល់ជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង។ ហេតុការណ៍ដែលកើតឡើងនៅក្នុងអត្ថបទខាងលើ សម្តែងអំពីរូបភាពនៃការជំនុំជំរះ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់យាងត្រឡប់មកផែនដីវិញ។ អ្នកណាដែលចំអកឡកឡឺយពីរឿងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវយាងត្រឡប់មកវិញ អ្នកនោះប្រាកដជាមានវាសនាដូចក្មេងជំទង់ប្រុសៗ ចំនួនសែសិបពីរនាក់នោះជាមិនខាន។

> **លោកក៏បែរមើលមកក្រោយឃើញ ហើយដាក់បណ្តាសាដល់វា ដោយនូវព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ា ស្រាប់តែមានខ្លាឃ្មុំញី២ ចេញពីព្រៃមក ហែកក្មេងទាំងនោះ អស់៤២នាក់ទៅ (២ពង្សាវតារក្សត្រ២:២៤)។**

គ្រូអធិប្បាយណាដែលបដិសេធមិនទទួលស្គាល់ថា ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវជាព្រះ ព្រមទាំងបដិសេធកិច្ចការដែលទ្រង់បានបំពេញ ក្នុងពេលដែលទ្រង់យាងមកលើកទីមួយ គ្រូអធិប្បាយទាំងនោះ ក៏ត្រូវជួបប្រទះជាមួយនឹងវាសនាដ៏អភ័ព្វដូចក្មេងជំទង់សែសិបពីរនាក់ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវយាងមកជាលើកទីពីរដែរ។

ម្យ៉ាងទៀត សូមយើងកត់ចំណាំថា លោកអេលីសេជាមនុស្សមានក្បាលទំពែក។ បើអ្នកបម្រើព្រះអង្គណាដែលមានក្បាលទំពែក សូមកុំអោយអាក់អន់ចិត្តអោយសោះ ពីព្រោះហោរាអេលីសេក៏មានក្បាលទំពែកដែរ។ ខ្ញុំមានលក្ខណៈម្យ៉ាងដូចលោកអេលីសេ គឺមានក្បាលទំពែកដូចគាត់ដែរ។ ខ្ញុំមិនហ៊ានប្រៀបធៀបខ្លួនខ្ញុំជាមួយលោកអេលីសេពីរឿងអ្វីផ្សេងទៀតទេ។

ក្មេងជំទង់ទាំងសែសិបពីរនាក់នោះ ត្រូវខ្លាឃ្មុំញីពីរចេញមកហែកអស់ទៅ បន្ទាប់ពីលោកអេលីសេដាក់បណ្តាសាដោយនូវព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ា។ នៅក្នុងព្រះបន្ទូលមានសម្តែងអំពីការជំនុំជំរះច្រើនកន្លែងណាស់។ ឯការជំនុំជំរះនោះទៀតសោត សុទ្ធតែកើតឡើងមកអំពីកិរិយាបះបោរទាស់ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានបន្ទូលថា វេទនាដល់ពួកអ្នកនៅទីក្រុងខូរ៉ាសីន និងពួកអ្នកទីក្រុងបេតសៃដា។ អ្នកទាំងនោះត្រូវទទួលរងវេទនាដោយសារគេឮព្រះបន្ទូលហើយ ប៉ុន្តែគេមិនយកចិត្តទុកដាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់គេទេ (ម៉ាថាយ១១:២១)។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះអង្គមានបន្ទូលបន្ថែមទៀតថា អ្នកស្រុកកាពើណិម បើឯងមិនព្រមទទួលព្រះបន្ទូលដែលបានឮទេ ឯងនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅនរកជាមិនខាន (ម៉ាថាយ១១:២៣)។ សេចក្តីទាំងនេះ

សម្តែងអំពីការជំនុំជំរះ។ សូមលោកអ្នកបងប្អូនកុំមើលស្រាលចំពោះសេចក្តីជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។

បច្ចុប្បន្នយើងរស់នៅក្នុងសម័យមួយ ដែលពួកក្មេងជំទង់ៗបំពុលបរិយាកាសក្នុងការរស់នៅតាមភូមិស្រុក ខេត្ត ក្រុងនីមួយៗ។ ពួកក្មេងៗធ្វើការអាក្រក់ មានចាប់រំលោភ ប្លន់កំហែង កាប់សម្លាប់គ្នា បាញ់ប្រហារគ្នា ចាប់ជំរិតដូចយើងបានឃើញក្នុងសារពត៌មាន ឬស្តាប់ឮតាមវិទ្យុជាដើម។ យើងមិនដែលដេកមួយយប់ដោយមិនមានការភ័យខ្លាចក្រែងលោចោរប្លន់នោះទេ។ តើដល់កាលណាទៅ ទើបច្បាប់ចាត់ចែងបង្ក្រាបអំពើពាលយង់ឃ្នងរបស់ពួកក្មេងៗទាំងនោះ? ព្រះគម្ពីរសម្តែងថា អោយប្រើរំពាត់សម្រាប់វាយក្មេងៗ ដើម្បីអោយវារាងចាល។ បើយើងមានច្បាប់នៅក្នុងនគរត្រូវវាយក្មេងអាក្រក់ដោយរំពាត់ ព្រមទាំងអោយស្រែកអាក្រោសនៅទីសាធារណៈនោះកិរិយាប្រព្រឹត្តខូចអាក្រក់របស់ពួកក្មេងៗទាំងនោះ នឹងត្រូវថយចុះជាមិនខាន។ ពួកក្មេងៗជំទង់ដែលរស់នៅភូមិបេត-អែលមើលងាយដល់ហោរារបស់ព្រះ។ ខ្លាឃ្មុំញីពីរមកហែកគេអស់ទៅ។ ក្រោយពីពេលនោះមក ឥតមានជនណាដែលនៅភូមិបេត-អែល ហ៊ានក្អកជាមួយនឹងហោរាអេលីសេទៀត។ បើនរគររបស់យើងមានច្បាប់បង្ក្រាបក្មេងៗយ៉ាងដូច្នេះ នោះការបំពុលបរិយាកាសដែលបង្កើតឡើងដោយពួកក្មេងជំទង់ៗនឹងត្រូវចុះអន់ថយជាអតិបរមា។

ជំពូក ៣ និង ៤

ឆាទចនា *ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានទឹកនិងជ័យជំនះ*

ស្ត្រីមេម៉ាយម្នាក់ទទួលប្រេងយ៉ាងច្រើន

ស្ត្រីអារមួយរូបស្រុកស៊ូណែមប្រសូតបានកូនប្រុសមួយ

កូនប្រុសនាងស្ត្រីអារស្រុកស៊ូណែមមានជីវិតឡើងវិញ

បបរពុល

មនុស្ស១០០នាក់បរិភោគនំប៉័ងម្ភៃដុំឆ្អែតស្កប់ស្កល់

វីឯយ៉ូរ៉ាម ជាបុត្រអ័ហាប់ ទ្រង់ចាប់តាំងសោយរាជ្យលើពួកអ៊ីស្រា
អែលនៅក្រុងសាម៉ារី ក្នុងឆ្នាំទី១២នៃរាជ្យយ៉ូសាផាត ជាស្តេច
យូដា ក៏សោយរាជ្យបាន១២ឆ្នាំ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៣:១)។

ស្តេចយ៉ូរ៉ាម ត្រូវជាបុត្រាទីពីររបស់ស្តេចអ័ហាប់និងនាងយេសិបិល។ បុត្រាទីមួយនាមអ័ហាស៊ីយ៉ា ត្រូវស្លាប់ដោយគ្មានកូនណាស្នងត្រកូលទេ។

២ ទ្រង់ប្រព្រឹត្តដំលាមកអាក្រក់នៅព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ា តែមិន
ដល់ព្រះបិតា នឹងព្រះមាតាទ្រង់ទេ ដ្បិតទ្រង់បានបំបាត់រូបព្រះ

បាល ដែលព្រះបិតាទ្រង់បានធ្វើចេញ ៣ប៉ុន្តែ ទ្រង់នៅតែកាន់
តាមអំពើបាបរបស់យេរ៉ូបោម ជាកូននេបាត ដែលបាននាំឱ្យពួក
អ៊ីស្រាអែលធ្វើតាមផងនៅឡើយ ទ្រង់មិនបានលះបង់អំពើបាប
នោះទេ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៣:២-៣)។

ស្តេចយ៉ូរ៉ាមមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបអោយខ្លាំងក្លាដូចស្តេចអ័ហាប់ទេ។ ប៉ុន្តែ ស្តេចនេះនៅប្រព្រឹត្តអំពើបាបដូចស្តេចយេរ៉ូបោមនៅឡើយ ពោលគឺជាអំពើបាបដែលថ្វាយបង្គំព្រះគោមាស។

៤វីឯមេសា ជាស្តេចសាសន៍ម៉ូអាប់ ទ្រង់ជាអ្នកមានហ្វូងចៀម
ច្រើន ហើយទ្រង់ក៏ឡើងសួយ ជារោមរបស់កូនចៀម១សែន នឹង
រោមរបស់ចៀមឈ្មោល១សែន មកថ្វាយស្តេចអ៊ីស្រាអែល ៥តែ
កាលអ័ហាប់ទ្រង់សុគតទៅ នោះស្តេចម៉ូអាប់បានបះបោរនឹង
ស្តេចអ៊ីស្រាអែល (២ពង្សាវតារក្សត្រ៣:៤-៥)។

ស្តេចម៉ូអាប់ធ្លាប់ធ្វើជាចំណុះដល់នគរអ៊ីស្រាអែល ព្រមទាំងបង់សួយសារអាករជារៀងរាល់ឆ្នាំផង។ នៅពេលស្តេចអ័ហាប់ចូលទីវង្គត់ ស្តេចម៉ូអាប់បានរើបំរាស់ដើម្បីទាមទារសេរីភាព។ ស្តេចយ៉ូរ៉ាមបានប្រមូលកងទ័ពរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងចងសម្ព័ន្ធ

ជាមួយនឹងស្តេចយ៉ូសាផាត ដើម្បីវាយបង្ក្រាបស្តេចសាសន៍ម៉ូអាប់។ នៅពេលកំពុងលើកទ័ពទៅវាយស្តេចសាសន៍ម៉ូអាប់ ស្តេចយ៉ូរ៉ាម និងស្តេចយ៉ូសាផាត ព្រមទាំងកងទ័ពមិនមានទឹកទទួលទាន។ ស្តេចយ៉ូសាផាត ជាស្តេចដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ទ្រង់ស្នើសូមអោយស្តេចយ៉ូរ៉ាមសួរដំបូន្មានដល់ហោរារបស់ទ្រង់។ ស្តេចទាំងពីរអង្គក៏ទៅសួរយោបល់ពីអេលីសេ ដែលជាហោរារបស់ព្រះ។ ហោរាអេលីសេបានបន្ទោសដល់ស្តេចយ៉ូរ៉ាមជាខ្លាំង។

> **[១៣]ឯអេលីសេ ក៏ទូលដល់ស្តេចអ៊ីស្រាអែលថា តើទ្រង់នឹងទូលបង្គំ
> ត្រូវការអ្វីនឹងគ្នា ចូរទៅឯពួកហោរារបស់ព្រះបិតា នឹងព្រះមាតា
> ទ្រង់ចុះ តែស្តេចអ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលតបថា ទេ ដ្បិតព្រះយេ
> ហូវ៉ាបានហៅស្តេចទាំង៣អង្គនេះមក ដើម្បីនឹងប្រគល់ទៅក្នុង
> កណ្តាប់ដៃ នៃពួកម៉ូអាប់ហើយ [១៤]រួចអេលីសេទូលថា ទូលបង្គំ
> ស្បថដោយនូវព្រះយេហូវ៉ា នៃពួកពលបរិវារ ដ៏មានព្រះជន្មរស់
> នៅ ដែលទូលបង្គំឈរនៅចំពោះទ្រង់នេះថា បើទូលបង្គំមិនបាន
> យល់ដល់យ៉ូសាផាត ជាស្តេចយូដា នោះប្រាកដជាទូលបង្គំមិន
> ព្រមទាំងក្រឡេកមើលទៅទ្រង់ ឬឃើញទ្រង់ទេ (២ពង្សាវតារ
> ក្សត្រ៣:១៣-១៤)។**

ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានទឹកនិងជ័យជំនះ

ព្រះជាម្ចាស់សន្យារួចហើយថា ទ្រង់នឹងប្រទានអោយស្តេចយ៉ូសាផាតមានជ័យជំនះ។ ទ្រង់ប្រទានអោយមានទឹកសម្រាប់កងទ័ពបរិភោគគ្រប់គ្រាន់ និងប្រទានអោយមានជ័យជំនះលើស្តេចសាសន៍ម៉ូអាប់ថែមទៀតផង។

សូមយើងកត់ចំណាំនូវមធ្យោបាយ ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានអោយស្តេចយ៉ូសាផាតមានជ័យជំនះដូចខាងក្រោមនេះ :

ហើយលោកទាយថា ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះ ចូរជីកប្រឡាយឱ្យពេញក្នុងច្រកភ្នំនេះទៅ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៣:១៦)។

ប្រឡាយទាំងអម្បាលមាណនោះ សម្រាប់តម្កល់ទឹកនៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បញ្ជូនអោយមានទឹកហូរមកដល់ទីបោះទ័ពរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល។

លុះព្រឹកឡើង នៅពេលថ្វាយដង្វាយ ក៏មានទឹកហូរមកពីខាងស្រុកអេដំម នោះច្រកភ្នំក៏មានទឹកពេញ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៣:២០)។

ពួកកងទ័ពសាសន៍ម៉ូអាប់កំពុងប្រមូលទ័ព ដើម្បីការពារនគររបស់ខ្លួន។ កំពុងតែត្រៀមទ័ពដើម្បីការពារ គេសម្លឹងឃើញកងទ័ពរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលកំពុងលើកទ័ពចូលមក។

២២ ព្រឹកព្រហាមថ្ងៃនោះ ពួកម៉ូអាប់ក្រោកឡើងឃើញពន្លឺថ្ងៃចាំង
មកពីលើទឹក ដែលនៅមុខគេនោះ មើលទៅក្រហមដូចជាឈាម
២៣ គេក៏និយាយគ្នាថា នោះគឺជាឈាមហើយ ពួកស្តេចនោះបាន
ប្រហារជីវិតគ្នា ប្រាកដជាបានសំឡាប់គ្នានឹងគ្នា វិនាសអស់ហើយ ដូច្នេះ ឱពួកម៉ូអាប់អើយ ចូរយើងទៅរឹបជាន់ចាប់យករបឹបរបស់គេចុះ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៣:២២-២៣)។

សាសន៍ម៉ូអាប់ឃើញពណ៌ក្រហម ស្មានថាជាឈាមរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលហូរដោយសម្លាប់គ្នាឯង។ គេនាំគ្នាចូលតែខ្លួនទទេ ដើម្បីទៅប្រមូលជ័យភ័ណ្ឌ។ ហេតុការណ៍នោះ បណ្តាលអោយសាសន៍អ៊ីស្រាអែលមានប្រៀបលើពួកសាសន៍ម៉ូអាប់។

២៦ កាលស្តេចម៉ូអាប់ឃើញថា ចំបាំងជាខ្លាំងទប់មិនបាន នោះទ្រង់រើសយកទាហាន៧០០នាក់ ដែលកាន់ដាវនាំទៅដោយប្រាថ្នា
នឹងទំលាយចូលទៅដល់ស្តេចអេដំម តែធ្វើមិនកើតទេ ២៧ រួចមក

ទ្រង់យកបុត្រាច្បង ដែលត្រូវសោយរាជ្យជំនួសទ្រង់ ទៅថ្វាយជាយញ្ញបូជាដុត នៅលើកំពែងក្រុង នោះក៏កើតមានសេចក្តីក្រេវក្រោធចំពោះពួកអ៊ីស្រាអែលជាខ្លាំង ហើយគ្រប់គ្នាថយចេញត្រឡប់ទៅស្រុកគេវៀងខ្លួនវិញ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៣:២៦-២៧)។

សាសន៍ម៉ូអាប់តែងតែយកមនុស្សទៅដុតដល់ព្រះកេម៉ុស ដើម្បីថ្វាយជាយញ្ញបូជា។ គេសង្ឃឹមថា ព្រះកេម៉ុសនឹងជួយបណ្តេញសត្រូវកុំអោយចូលមកលុកលុយដល់នគររបស់ខ្លួន។ ព្រះជាម្ចាស់ស្អប់អំពើដែលគេយកមនុស្សទៅដុតថ្វាយជាយញ្ញបូជា។ ព្រះអង្គបណ្តាលអោយសាសន៍អ៊ីស្រាអែលមានជ័យជំនះនៅលើសាសន៍ម៉ូអាប់ ដើម្បីបញ្ជាក់អោយដឹងថា ព្រះអម្ចាស់មិនពេញព្រះទ័យជាមួយនឹងអំពើប្រព្រឹត្តរបស់គេទេ។ ចំណែកឯសាសន៍អ៊ីស្រាអែលវិញ ទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់មានពេញដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីស្រឡាញ់។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ នៅក្នុងពេលនេះ ព្រះជាម្ចាស់បណ្តាលអោយសាសន៍អ៊ីស្រាអែលដកទ័ពថយត្រឡប់ទៅវិញ។ ទ្រង់ធ្វើយ៉ាងនោះ ពីព្រោះទ្រង់មិនពេញព្រះទ័យជាមួយនឹងអំពើបាបរបស់ស្តេចអ័ហាប់។ សាសន៍អ៊ីស្រាអែលដកទ័ពត្រឡប់ទៅវិញ មិនមែនដោយសារព្រះកេម៉ុសធ្វើអោយសាសន៍អ៊ីស្រាអែលមានការក្តៅក្រហាយទេ។ សាសន៍អ៊ីស្រាអែលត្រឡប់ទៅស្រុកគេវៀងខ្លួន ពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់បណ្តាលអោយគេត្រឡប់ទៅវិញ ព្រោះទ្រង់មិនពេញព្រះទ័យ អោយសាសន៍អ៊ីស្រាអែលយកជ័យជំនះលើសាសន៍ម៉ូអាប់ទាំងស្រុង

ដោយព្រោះអំពើបាបរបស់ស្តេចអ័ហាប់។ ឥឡូវយើងឈានមកដល់ទីបញ្ចប់នៃគម្ពីរ២ពង្សាវតារក្សត្រជំពូក៣ហើយ។ សូមយើងសិក្សា២ពង្សាវតារក្សត្រជំពូក៤។ នៅក្នុងគម្ពីរ២ពង្សាវតារក្សត្រជំពូក៤ ហោរាអេលីសេបានធ្វើការអស្ចារ្យបួនយ៉ាង។ ការអស្ចារ្យទាំងអស់នោះ មានលក្ខណៈដូចការអស្ចារ្យដែលហោរាអេលីយ៉ាបានធ្វើដែរ តែការអស្ចារ្យដែលហោរាអេលីសេធ្វើមានលក្ខណៈទូលំទូលាយជាង។

ស្ត្រីមេម៉ាយម្នាក់ទទួលបានប្រេងយ៉ាងច្រើន

រីឯមានស្ត្រីម្នាក់ ជាប្រពន្ធនៃពួកសិស្ស របស់ពួកហោរាម្នាក់ នាងបានស្រែកដល់អេលីសេថា ប្ដីខ្ញុំ ជាអ្នកបំរើលោក បានស្លាប់ហើយ លោកក៏ជ្រាបថា អ្នកបំរើរបស់លោកបានកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាដែរ ឥឡូវនេះ ម្ចាស់បំណុលបានមក ចង់យកកូនខ្ញុំទាំង២ទៅធ្វើជាបាវបំរើ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៤:១)។

ហោរាអេលីសេស្គាល់ប្ដីរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយម្នាក់នេះច្បាស់ណាស់ ពីព្រោះគាត់ជាអ្នកជឿដល់ព្រះអម្ចាស់មួយរូប យ៉ាងមុតមាំ។ បាវបម្រើព្រះអង្គមួយរូបនោះស្លាប់ទៅ បន្សល់ទុកអោយភរិយារបស់លោកបង់ប្រាក់ទាំងអម្បាលមាណដែលលោកនៅ

ជំពាក់គេ។ ភរិយាមេម៉ាយរបស់គ្រូគង្វាលមួយរូបនេះ មិនមានទ្រព្យធនណាយកទៅសងគេទេ ដូច្នេះ នាងចាំបាច់ត្រូវយករូបនាងផ្ទាល់ និងកូនរបស់នាងទៅសងដល់អ្នកដែលប្តីរបស់នាងបានជំពាក់លុយ។

អេលីសេសួរនាងថា តើចង់ឱ្យខ្ញុំធ្វើអ្វីឱ្យអ្នក សូមប្រាប់ខ្ញុំចុះ តើអ្នកមានអ្វីនៅផ្ទះ នាងឆ្លើយតបថា នាងខ្ញុំគ្មានអ្វីនៅផ្ទះទេ មានតែដបប្រេង១ប៉ុណ្ណោះ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៤:២)។

ហោរាអេលីសេប្រាប់ថា លោកចាំបាច់ត្រូវជួយគ្រួសារគ្រូគង្វាលរូបនេះ មិនអោយទៅជាខ្ញុំគេឡើយ។ ក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ទាមទារអោយថែរក្សាដល់ស្ត្រីមេម៉ាយ និងកូនកំព្រា។

[៣]ដូច្នេះ លោកប្រាប់ថា ចូរអ្នកចេញទៅខ្ចីភាជនៈ ពីពួកអ្នកជិតខាងទាំងប៉ុន្មាន គឺជាភាជនៈ ដែលនៅទទេ ហើយកុំឱ្យខ្ចីតិចឡើយ [៤]រួចឱ្យអ្នកនាំកូនចូលទៅក្នុងផ្ទះ បិទទ្វារទៅ ហើយចាក់ប្រេងទៅក្នុងភាជនៈទាំងនោះ កាលណាមាន១ណាពេញ នោះចូរដាក់ទុកទៅខាងម្ខាង [៥]ដូច្នេះ នាងក៏ចេញពីលោកទៅ នាំកូនចូលទៅក្នុងផ្ទះបិទទ្វារ កូនទាំង២ក៏ហុចភាជនៈមកឱ្យម្តាយ ហើយ

ម្តាយក៏ចាក់ប្រេងដាក់ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៤:៣-៥)។

គ្រួសារស្ត្រីមេម៉ាយរបស់គ្រូគង្វាលមួយរូបនេះ ទទួលបានប្រេងយ៉ាងច្រើននៅក្នុងផ្ទះរបស់នាង។

**៦ លុះភាជនៈទាំងនោះបានពេញហើយ នោះនាងបង្គាប់កូនថា ចូរ
ហុច១ទៀតមកឱ្យអញ តែកូនឆ្លើយតបថា មានតែប៉ុណ្ណឹងទេ នោះ
ប្រេងក៏ឈប់ហូរទៅ ៧ នាងក៏ទៅជំរាបដល់អ្នកសំណប់របស់ព្រះ
ហើយលោកប្រាប់ថា ចូរយកប្រេងនោះទៅលក់ សងបំណុលគេ
ទៅ ឯចំណែកដែលសល់នៅ នោះចូរទុកចិញ្ចឹមខ្លួននឹងកូនចុះ
(២ពង្សាវតារក្សត្រ៤:៦-៧)។**

ការអស្ចារ្យដែលហោរាអេលីសេបានធ្វើក្នុងពេលនេះ ធំធេងជាងការអស្ចារ្យដែលហោរាអេលីយ៉ាបានធ្វើដល់ស្ត្រីមេម៉ាយម្នាក់នៅភូមិសារិបតា។

ស្រីអារមួយរូបស្រុកស៊ូណែមប្រសូតបានកូនប្រុសមួយ

ស្ត្រីអារមួយរូបនេះ រស់នៅក្នុងភូមិស៊ូណែម។ នាងហើយនឹងប្តីរបស់នាង

គ្មានកូនទេ។ នាងរៀបចំបន្ទប់មួយនៅផ្ទះរបស់នាង ហៅថា ជាបន្ទប់សម្រាប់ហោរារបស់ព្រះ។

**[៩]នាងក៏និយាយនឹងប្ដីថា មើល ខ្ញុំយល់ឃើញថា មនុស្សដែលតែង
ធ្លាប់មកផ្ទះយើង ជាញយៗនេះ លោកជាអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ
[១០]សូមឱ្យយើងធ្វើបន្ទប់១តូច នៅលើជញ្ជាំង ព្រមទាំងដាក់គ្រែ តុ
កៅអី នឹងជើងទៀន សំរាប់លោកផង ដូច្នេះ កាលណាលោក
មកផ្ទះយើង នោះនឹងនៅក្នុងបន្ទប់នោះ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៤:
៩-១០)។**

នៅក្នុងប្រទេសដែលដំណឹងល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ជ្រួតជ្រាបនៅក្នុងចិត្តរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ គេតែងតែសង់បន្ទប់មួយទុកសម្រាប់ពេលដែលគ្រូគង្វាល ឬបេសកជនមកលេងក្នុងភូមិស្រុករបស់គេ។ គ្រូគង្វាល ឬបេសកជនអាចប្រើបន្ទប់នោះដោយមិនអោយមានការខ្វាចរអែងអ្វីឡើយ។ យើងគួរមានទម្លាប់ទុកបន្ទប់មួយអោយទំនេរសម្រាប់គ្រូគង្វាល ឬបាវបម្រើរបស់ព្រះអង្គដែលមកពីទីជិតឆ្ងាយ ដើម្បីអោយសម្រាកនៅផ្ទះរបស់យើង។

ហោរាអេលីសេពេញចិត្តចំពោះ ការទទួលរាក់ទាក់របស់គ្រួសារនេះណាស់។ លោកចង់សងគុណដល់គេ តែមិនដឹងធ្វើដូចម្ដេច ក៏ហៅអ្នកបម្រើរបស់លោកម្នាក់

ឈ្មោះកេហាស៊ីមកសួរយោបល់។

១៤ លោកសួរទៀតថា បើដូច្នេះ តើត្រូវសងគុណដល់នាងយ៉ាង
ណា កេហាស៊ីឆ្លើយឡើងថា មើលគាត់គ្មានកូនទេ ហើយប្តីក៏
ចាស់ផង ១៥ លោកប្រាប់ថា ចូរហៅនាងមកនេះ កាលបានហៅ
មកដល់ហើយ នោះនាងឈរនៅត្រង់មាត់ទ្វារ ១៦ ហើយលោក
ប្រាប់ថា ដល់កំណត់ ឆ្នាំក្រោយ នោះនាងនឹងបានបីកូនប្រុស១
តែនាងឆ្លើយថា ទេ លោកម្ចាស់ ជាអ្នកសំណប់របស់ព្រះអើយ
សូមកុំកុហកដល់នាងខ្ញុំឡើយ ១៧ ស្ត្រីនោះក៏មានទំងន់ ហើយដល់
កំណត់ឆ្នាំក្រោយ នាងសំរាលបានកូនប្រុស១ ដូចពាក្យដែល
អេលីសេបានប្រាប់ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៤:១៤-១៧)។

កូនប្រុសនាងស្ត្រីអារស្រុកស៊ូណែមមានជីវិតឡើងវិញ

លុះកូននោះធំដឹងក្តី កូននោះក៏មានជំម្ងឺហើយស្លាប់ទៅ។ ហោរាអេលីសេបានប្រោសដល់ខ្មោចក្មេងនោះ អោយមានជីវិតឡើងវិញ។ លោកប្រើវិធីដូចហោរាអេលីយ៉ាបានប្រើដែរ ក្នុងការនាំក្មេងនោះអោយមានជីវិតឡើងវិញ។ វិធីដែលហោរាអេលីយ៉ាប្រើ មានរៀបរាប់នៅក្នុងគម្ពីរ១ពង្សាវតារក្សត្រជំពូល១៧។ ឯគោល

ការណ៍នៃការប្រោសមនុស្សស្លាប់អោយមានជីវិតឡើងវិញ គឺជាគោលការណ៍ដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវទ្រង់ប្រើយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ មនុស្សយើងគ្រប់រូបត្រូវស្លាប់ក្នុងអំពើបាប និងអំពើរំលងរបស់យើង។ ដរាបណាមនុស្សមានបាបមិនបានប៉ះពាល់រូបកាយរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ដែលទ្រង់រស់ពីសុគតឡើងវិញទេ មនុស្សគ្រប់រូបនឹងស្លាប់ក្នុងអំពើរំលងរបស់ខ្លួនជានិច្ចនិរន្តរ៍តរៀងទៅ។ នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ មានជីវិត ព្រោះទ្រង់នោះហើយ ជាតួនៃជីវិតតែម្តង។

បបរពុល

ហេតុការណ៍ទីបួន ដែលហោរាអេលីសេបានធ្វើនៅក្នុងជំពូក៤ គឺជាហេតុការណ៍ដែលលោកធ្វើអោយបបរពុល ក្លាយត្រឡប់ទៅជាអាហារដែលអាចទទួលទានបាន។ នៅគ្រានេះ ជាគ្រាដែលមានភាពរាំងស្ងួតយ៉ាងខ្លាំង។ សិស្សហោរាអេលីសេដាក់វេនគ្នា ដើម្បីទៅបេះស្លឹកឈើ ឬផ្លែឈើព្រៃយកមកដើម្បីបបរចែកសិស្សដទៃៗទៀតបរិភោគ។ សិស្សទាំងនោះសុទ្ធតែជាសិស្សដែលរៀននៅសាលាព្រះគម្ពីរ។ នៅពេលដែលសិស្សមួយក្រុមចេញទៅរកម្ហូបអាហារសម្រាប់សិស្សដទៃទៀត គេបានបេះផ្លែឈើដែលមានជាតិពុល។ គេយកស្លឹក និងផ្លែឈើព្រៃទាំងនោះ មកធ្វើជាបបរ។ នៅពេលដែលគេដួសទទួលទានទើបគេដឹងថា បបរនោះមានជាតិពុល។

៤០ រួចគេដួសបបរនោះឱ្យគ្រប់គ្នាបរិភោគ តែកាលគេកំពុងតែបរិភោគ នោះក៏ស្រែកឡើងថា ឱអ្នកសំណប់របស់ព្រះអើយ បបរនេះពុលទេ ហើយគេបរិភោគពុំបាន ៤១ តែលោកប្រាប់ថា ដូច្នេះចូរយកម្សៅមកចុះ រួចលោកក៏ចាក់ទៅក្នុងថ្លាង ហើយប្រាប់ថា ចូរដួសចែកឱ្យគេបរិភោគទៅ នោះក៏គ្មានជាតិពុលនៅក្នុងបបរទៀតឡើយ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៤:៤០-៤១)។

ហោរាអេលីសេក៏យកម្សៅទៅបង់នៅក្នុងបបរពុលនោះ ហើយគ្រប់គ្នាអាចបរិភោគបបរពុលនោះដោយមិនមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីដល់ខ្លួនគេ។

មនុស្ស១០០នាក់បរិភោគនំបុ័ងម្តៃដុំឆ្អែតស្កប់ស្កល់

មានមនុស្សម្នាក់ចង់ធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ។ បុរសនោះនាំយកនំប៉័ងម្តៃដុំ ដែលធ្វើពីម្សៅផលដំបូង យកមកជូនហោរាអេលីសេ។ នៅក្នុងនគរអ៊ីស្រាអែល មិនមានពួកសង្ឃដែលមានខ្សែស្រឡាយជាប់ជាមួយនឹងលោកលេវីទៀតទេ ពីព្រោះស្តេចយេរ៉ូបោមបានបណ្តេញគេពីនគរអស់ហើយ។ ហោរាអេលីសេមានការសប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ពីព្រោះក្នុងពេលនេះ ពួកសិស្សសាលាគម្ពីរទាំងអម្បាលមាណមិនមានអ្វីបរិភោគ។ លោកបង្គាប់អោយអ្នកដែលយកនំប៉័ងម្តៃដុំមកជូនលោក រៀប

អោយមនុស្ស១០០នាក់បរិភោគ។ អ្នកដែលយកនំបុ័ងមកជូនលោកយល់ថា នំបុ័ងម្ភៃដុំមិនអាចធ្វើអោយមនុស្ស១០០នាក់បរិភោគបានឆ្អែតស្កប់ស្កល់ឡើយ។ ហោរាអេលីសេបង្គាប់អោយយកនំបុ័ងម្ភៃដុំនោះទៅអោយមនុស្ស១០០នាក់បរិភោគចុះ។

> **៤៣"អ្នកបំរើលោកសួរថា តើធ្វើដូចម្ដេចឱ្យខ្ញុំដាក់តែប៉ុណ្ណេះ ឱ្យ**
> **មនុស្ស១០០នាក់បរិភោគបាន តែលោកបង្គាប់ថា ចូរចែកឱ្យ**
> **គេបរិភោគទៅ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះថា គេនឹង**
> **បរិភោគឆ្អែត ហើយនឹងនៅមានសល់ផង**
> **៤៤"ដូច្នេះ គាត់ក៏ដាក់**
> **ឱ្យគេបរិភោគ ហើយគេបានឆ្អែត រួចនៅមានសល់ ដូចជាព្រះយេ**
> **ហូវ៉ាបានមានបន្ទូលហើយ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៤:៤៣-៤៤)។**

ហេតុការណ៍ដែលកើតខាងលើ ជាហេតុការណ៍ដែលមានលក្ខណៈស្រដៀងជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ដែលទ្រង់ចំអែតលើកទីមួយ ដល់មនុស្ស៤០០០នាក់ ហើយលើកទីពីរដល់មនុស្ស៥០០០នាក់ ដោយសារតែនំបុ័ងប៉ុន្មានដុំ ហើយនិងត្រីប៉ុន្មានកន្ទុយប៉ុណ្ណោះ។

យើងស្លេះការសិក្សាគម្ពីរ២ពង្សាវតារក្សត្រត្រឹមណោះសិនចុះ។ ទំរាំយើងជួបគ្នាលើកក្រោយ សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដ៏ធំឧត្តម ដល់លោកអ្នកបងប្អូនគ្រប់ៗគ្នា។ "ដើរជាមួយនឹងព្រះ ពិតជាប្រទះនឹងព្រះយេស៊ូវជាមិនខាន!"